

TUẦN BÁO
PHÁT TRIỂN ĐIỆN NĂNG

2922 Jolicoeur St.
Montreal - H4E 1Z3
CANADA

Điện thư : aphancao@videotron.ca
WEB: WWW.VOVI.ORG

Số 331

ngày 4 tháng 11 năm 2001

Tờ báo hàng tuần **ĐIỂN KHÍ PHÂN GIẢI** dành riêng phục vụ bạn đạo thực hành Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp

Nội Luận

*Nội loạn qui tiên khó thực hành
Thực hành chất phát tự mình thanh
Phát minh Trời độ duyên lành tốt
Ai khổ ai lo tự thực hành*

Vĩ Kiên

Mục Bé Tám từ 02/09/01 đến 08/09/01

Copyright 2001 by Lương Sĩ Hằng & VoVi Association of Canada. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,

Bé Tám

Phần câu hỏi của Mục Bé Tám dành cho buổi sinh hoạt tại thiền đường

- 1) Sự quyết tâm tu tiến có hữu ích gì không?
- 2) Muốn biết được nguồn căn tâm linh thì phải làm sao?
- 3) Muốn học từ bi thì phải làm sao?
- 4) Tại sao làm người hay lo?
- 5) Người tu qui không có hữu ích gì không?
- 6) Tình thương và đạo đức có cần thực hiện hay không?
- 7) Sự tương giao có cần thiết cho Nhơn loại hay không?

<p>1) Atlantic city, 02-09-2001 3 : 35 AM <i>Hỏi : Sự quyết tâm tu tiến có hữu ích gì không?</i> Đáp : Thừa sự quyết tâm tu tiến rất hữu ích, tương lai phần hồn sẽ được sáng suốt</p> <p>Kệ : <i>Tâm thân yên ổn tự tâm tu</i> <i>Quyết chí tu thân tự sửa mình</i> <i>Hồn vía thực hành trong chánh pháp</i> <i>Qui về một mối rõ tiến trình</i></p>	<p>2) Atlantic city, 03-09-2001 7 : 55 AM <i>Hỏi : Muốn biết được nguồn căn tâm linh thì phải làm sao?</i> Đáp : Thừa muốn biết được nguồn căn tâm linh thì phải dày công thực hành công phu theo phương pháp của Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp từ từ sẽ khôi phục thần kinh bộ não sẽ phát sáng và thanh tịnh</p> <p>Kệ : <i>Thực hành chánh pháp khai tâm thức</i> <i>Thấy rõ chơn hình qui một mối</i> <i>Phát triển chơn hồn không dấy động</i> <i>Qui hồi qui vía tự tham tòng</i></p>
<p>3) Atlantic city, 04-09-2001 7 : 35 AM <i>Hỏi : Muốn học từ bi thì phải làm sao?</i> Đáp : Muốn học từ bi thì phải biết tha thứ và thương yêu thì mới hiểu được nhơn loại là ai?</p> <p>Kệ : <i>Khí giới tình thương phải đứng đầu</i> <i>Thương yêu tha thứ hiểu chiều sâu</i> <i>Tình thương đạo đức không sanh loạn</i> <i>Xây dựng tình thương giúp đỡ nhau</i></p>	<p>4) Atlantic city, 05-09-2001 8 : 53 AM <i>Hỏi : Tại sao làm người hay lo?</i> Đáp : Thừa làm người hay lo là vì tham muốn lo việc người khác</p> <p>Kệ : <i>Thâm tâm bất ổn tánh hay lo</i> <i>Muốn hiểu việc người tâm lại động</i> <i>Khó khổ buồn vui tự treo trông</i> <i>Mê mê tỉnh tỉnh lại phập phồng</i></p>
<p>5) Atlantic city, 06-09-2001 5 : 38 AM <i>Hỏi : Người tu qui không có hữu ích gì không?</i> Đáp : Thừa người tu thiền tâm thức qui không là sẽ được thông dong và thanh nhẹ và bớt lo âu</p> <p>Kệ : <i>Người tu hướng tâm thanh nhẹ rời</i> <i>Quyển luyến không còn chỉ biết Trời</i> <i>Qui hội tình Trời trong cõi mở</i> <i>Duyên lành tới tập tự phân rời</i></p>	<p>6) Atlantic city, 07-09-2001 5 : 55 AM <i>Hỏi : Tình thương và đạo đức có cần thực hiện hay không?</i> Đáp : Thừa tình thương và đạo đức rất cần để lập lại trật tự của xã hội</p> <p>Kệ : <i>Khí giới tình thương hiện rất cần</i> <i>Ai ai cũng muốn tự phân thân</i> <i>Điều hòa luật lệ khi lộn xộn</i> <i>Giao cảm tâm thân chuyện rất cần</i></p>
<p>7) Atlantic city, 08-09-2001 7 : 05 AM <i>Hỏi : Sự tương giao có cần thiết cho nhơn loại hay không?</i> Đáp : Thừa sự tương giao rất cần thiết cho nhơn loại để thấu triệt vị trí của mỗi hành giả trên mặt đất</p> <p>Kệ : <i>Liên hệ tương giao chuyện rất cần</i> <i>Hành trang có sẵn tự phân thân</i> <i>Điều lành tiên quyết cùng chung tiến</i> <i>Thế thái nhơn tình tự xét phân</i></p>	

THƯ TỪ LAI VẮNG

Tây Đức, ngày 15/7/2000

Kính thưa Thầy,

Đầu thư con xin kính chúc Thầy được vui, dồi dào sức khỏe, luôn hưởng độ và đìu dắt chúng con sớm trở về nguồn cội.

Con tên là LBC. Vợ chồng con hành theo PLVV này được hơn 2 năm nay ?Vừa qua, vợ chồng con có duyên phước lần đầu tiên được đi dự Đại Hội Duyên Lành ở Toronto 1999. Đúng là chúng con gặp duyên lành, lại rất may mắn được gặp riêng Thầy vài phút. Chúng con rất vui và rất cảm động nhớ mãi hình ảnh của Thầy . Cứ mỗi lần nghĩ đến Thầy là con không sao cầm được nước mắt, nhìn hạnh từ bi của Thầy sao cao cả quá, thương Thầy vô cùng không diễn tả bằng lời được. Từ ngày gặp PLVV này, con thấy cuộc sống của mình ngày càng có ý nghĩa, tâm linh được phần nào ổn định, hiểu biết thế nào là Tình Yêu của Trời Phật đối với chúng sanh, tình Thầy trò, từ bi bác ái, thương yêu vô cùng. Trước kia con ngu muội lắm, được làm người không hiểu gì cả, luôn sống trong cảnh tranh chấp, hơn thua, tằm tối, đến nay chúng con may mắn được Thầy hướng độ tận tình, giảng dạy, con mới hiểu mình hơn, đến đây làm gì, và sẽ đi về đâu...

Con rất đội ơn Đức Thầy đã cho chúng con có được một pháp quý giá vô cùng, nhờ Thầy đã cảm hóa và cảnh tỉnh, phần hồn con ngày nay mới thức tâm mà cố gắng tu hành, con không bao giờ dám quên. Ngày đêm vẫn lo cố gắng hành thiền, con vui lắm. Tâm thức con thấy thay đổi nhiều lắm, không buồn chán hờn giận như xưa, tâm hồn thấy nhẹ nhàng thoải mái. Khi nhìn hìnhThầy là con thấy yên ổn vui lắm, không biết diễn tả làm sao cái vui của mình, đúng là như lời Thầynói : Chỉ có mình hành mình mới biết thôi.

Con có vài điều thắc mắc, xin Thầy giảng dạy : Con không hiểu sao ngày đêm con vẫn lo hành pháp chuyên cần, mà gần 1 năm nay tính tình con trở lại nóng giận bất thường hay cau có la lối con cái, với chồng con cũng hay gay lộn. Con không biết là mình có hành pháp sai không ? Tuy bực mình vậy chứ mỗi khi hành pháp con thấysung sướng lắm, muốn ngồi nhiều, nhưng vì trình độ chưa có nên mỗi đêm con ngồi 3 tiếng, ban ngày thì sáng 1 tiếng, trưa 1 tiếng.thời gian còn lại thờ Chiếu Minh và lay kiếng. Tên họ của vợ con nhưsau ...

..
Chúng con luôn kính chúc Thầy được vui khỏe bình an, hằng năm cho chúng con và bạn đạo khắp thế giới được gặp Thầy để Thầy chỉ dạy giáo huấn để chúng con thấy rõ con đường tu, để sớm trở về với đấng Cha lành. Đó là phước đức của chúng con có được người Thầy kính yêu.
Rất thương Thầy.

Con,

LBC

Montreal, ngày 24/8/2000

BC,

Thầy vui nhận được thư con đề ngày 15/7/2000 được biết con rất muốn tu tiến, nhưng rất tiếc con thiếu niệm Phật, cho nên từ điển không khai mở được. Vậy từ nay về sau, con nên tập co lưỡi răng kẻ

răng dùng ý niệm Phật, thì sẽ giải được trực khí trong nội tâm. Chỉ có niệm Phật mới mở được đại trí của chính con.

Con muốn xin thơ thì sau một năm tu hành tinh tấn thì mới hiểu được những gì Thầy nhắc nhở con trong thơ. Vậy kỳ này Thầy tạm ngưng cho con bài thơ, kỳ tới Thầy sẽ viết thơ cho hai con, sẽ dễ đọc và dễ hiểu hơn. Chúc hai con tu tiến và siêng năng hành pháp.

*Quý thương,
Lương Sĩ Hằng*

BẠN ĐẠO VIẾT

ĐỜI - VÀO ĐẠO

Thiên Nghi

Con người hiện hữu là do một điểm linh quang còn gọi là Tiểu linh quang được rút ra từ khối Đại linh quang, Tiểu linh quang lăn lộn chuyển kiếp học hỏi qua mọi trạng thái mới đứng vững trên hai chân. Con người được hình thành bởi một cấu trúc siêu nhiên như là một Tiểu Thiên Địa, con người được tạo dựng như một tuyệt tác của Thượng Đế.

Thượng Đế còn được xưng nhiều danh khác nhau : Khối Đại Linh Quang; Đại Ngã, Đại Vũ Trụ, Đấng Tối Cao Hắc Bì Phật Tổ, Huyền Khung Cao Thượng Đế, Đấng Chúa Trời, Đấng Adla, Ngọc Hoàng Thượng Đế Vô Cực Đại Thiên Tôn v.v... Là chúa tể càn khôn sanh tồn tạo hóa. Nắm quyền vận hành vũ trụ bằng ý chí, Ngài ngự trị tại trung tâm sinh lực của càn khôn vũ trụ, Ngài có từ thuở đời đời không hình không tướng. Ngài tự sinh và tự diệt, ngay khi diệt Ngài lại sinh nên không sinh không diệt đó là bất diệt.

Tất cả vạn chúng sinh đều do Ngài hình thành theo ý chí hoặc chiết điển phân thân điển quang ra đi ở mọi dạng để học hỏi tiến hóa. Con người cũng như thế, cũng từ nhất bản đó rút ra, lăn lộn, học hỏi, thoát xác thay không biết bao nhiêu hình dạng mới đứng vững trên hai chân, đầu đội trời có tư duy trừu tượng con người phải học hỏi qua bao nhiêu kiếp; phải tôi luyện biết bao bài học tại thế : nào đắng, cay, vinh, nhục, nên, hư, thành, bại, nếm không biết bao nhiêu vị : chua, cay, chát, đắng, ngọt, bùi, mới thấy rõ còn đó rồi mất đó, hoàn toàn giả tạm mới tìm phương pháp giải thoát lên tầng giới điển quang cao hơn thanh nhẹ hơn.

Do trình tự đó chúng ta thử xét đến giai đoạn tiến hóa gần nhất là con người. Con người hiện hữu do một hồng ân tức một "giọt máu đào" của người cha, từ đó mới kết thai nơi người mẹ qua sáu tháng điển âm kết tụ thành thể vía biết cựa quậy, đến chín tháng mười ngày một tiếng sấm nổ (bực lồi ối - nước chảy ra) từ vô cực sang thái cực hài nhi lộn ngược chúi đầu xuống thoát ra đời. Ngay lúc này điển dương (Điển Linh Quang) hội tụ tại mỗ ác nhập vào bản thân chạy xuống theo đốc mạch tới Thủy điển luân xa nằm giữa hai trái thận. Do sức xoáy mạnh của Thủy luân xa này đẩy phần điển dương vào nhốt tại tim và lãnh nhiệm vụ điều khiển bản thể cựa quậy bực bực khóc oa oa. Vì từ cõi thanh nhẹ rộng rãi bây giờ phần hồn bị giới hạn giam hãm trong bản thể nên khóc la và buộc phải hít khí hậu thiên bằng mũi còn khi nằm trong bụng mẹ hài nhi cũng phải thở tim vẫn đập nhưng thở bằng khí tiên thiên tại mỗ ác do lá nhao của người mẹ truyền khí.

Như thế để giải thích cho chúng ta biết tại sao có những trẻ sinh ra không khóc liền vì chủ nhơn ông của bản thể chưa nhập vào nên chưa điều khiển bản thể. Người xung quanh đánh nhẹ hài

nhi như lai động kêu gọi, vì có sự lừa lọc chậm trễ đôi chút khi cho phần hồn đầu thai vào. Cho nên muốn có một linh căn tốt đến với con mình, người mẹ và cha nắm phần nào quyền chủ động: trước nhất bản thân người mẹ và cha phải có đức hạnh khi mang thai, phải biết giáo dục thai nhi tránh những cơn xúc động mạnh, tránh xem những bộ phim chiến tranh quyền cước, kiếm hiệp, bi thương, đồi trụy tránh làm chuyện xấu. Tìm đọc các tác phẩm có giá trị nhất là siêng đọc kinh điển hướng tâm đến giới thanh nhẹ và thường xuyên trì niệm Lục Tự Di Đà ngay khi khai hoa nở nhụy. Do sự tương giao và tâm thiện lành giữa mẹ con chắc chắn người mẹ sẽ sanh được con vừa ý sau này. Chúng ta thử thực hành đi rồi sẽ thấy chứng nghiệm.

Như đã nói ở trên phần hồn khi giáng sanh nhập vào bản thể qua Thủy luân xa bị sức xoáy mạnh nên quên hết tiền kiếp, lại bị giới hạn bởi bản thể nên bức bối vùng vẫy khóc la, tánh tình trở nên hung dữ "Nhân chi sơ tánh bản ác" chớ không phải "Nhân chi sơ tánh bản thiện" như Mạnh Tử đã nói. Điều này đã được chứng minh rõ rệt khi ta đưa tay vào miệng chúng cắn ngay thể hiện tánh ác, còn thiếu sữa hoặc trái ý một chút là chúng khóc la dậy nhà. Lần lần phần hồn mới thích nghi với bản thể, lớn lên mới tiếp xúc với môi trường của đời. Cuộc sống dạy cho con người phải đấu tranh giành giật hơn thua, tham, sân, si, đủ thứ gọi là cư trần nhiễm trần, mà nhiễm ở lãnh vực nào thì bị khổ ở lãnh vực đó. Người tham tiền sẽ bị tiền hành hạ, người tham quyền lực danh vọng sẽ bị chúng câu thúc, người tham dâm dục sẽ bị dâm dục điều khiển bản thể mất tự chủ làm mất nhân tính lộ thú tính nhiều hơn, người tham ăn sẽ bị cơ thể trừng phạt đưa đến bệnh hoạn.

Sự ham muốn được hình thành bởi lực kích động sau đó sẽ bị lực phản động dội ngược lại khảo đảo người đó làm cho người đó ghê sợ không dám ham thích trần trước nữa.

Hầu hết con người sống tại thế đều bị trần trước lôi cuốn gọi là cư trần, nhiễm trần hưởng hạ, tinh thần đạo đức mất dần, thanh điển mất dần tức lý trí lu mờ không thấy được chuyện cao siêu. Họ thấy rất xa, lo lắng tính toán đủ thứ nhưng không thấy cao được. Họ quên rằng tầm nhìn xa bị giới hạn, còn tiến lên chỗ cao càng cao tầm nhìn càng ít bị giới hạn, đến vô giới hạn.

Con người còn nô lệ quá nhiều vật chất là con người yếu hèn. Còn Tu Sĩ Cổ Đàm (Goutama) tức Thái Tử Sĩ Đạt Ta sống đơn giản dưới cội bồ đề, chịu sự đe dọa bởi rắn, rít, hùm, beo mới là đại dũng, con người ở môi trường nào cũng sống được mới là người lão luyện đáng bậc dũng cảm. Có người thiếu thuốc, thiếu rượu, thiếu thịt cá, thiếu tiện nghi sống không được. Họ bị nô lệ những thứ ấy mà không biết. Tạo thêm cho mình quá nhiều nhu cầu trong cuộc sống cứ tưởng là mình phong lưu sành sỏi lối đời biết hưởng thụ, nhưng nào ngờ tự trói buộc mình mà không hay. Rốt cuộc chúng ta được gì khi chúng ta càng bị nô lệ lấy nó, chúng ta bị nó hành hạ sai xử. Biết bao nhiêu sách vở Đông, Tây, và gương cổ kim còn đó các vua chúa thủ lãnh mọi thời ồn ồn ào ào rồi đầu cũng vào đấy mà thôi.

Có người gần cuối cuộc đời mới thức giác, lúc ấy không ai khuyên, họ cũng tự ý chữa bỏ vì cơ thể không chấp nhận cho họ tung hoành nữa. Có mời họ uống rượu thì họ than:

- *Thôi! Qua bệnh rồi.*

Mời họ hút thuốc :

-*Thôi! Qua ho quá, phổi yếu quá !*

Mời họ kinh doanh sinh lợi :

-*Thôi! Qua già rồi hết sức rồi !*

Chính cơ thể giới hạn làm cho họ phải thuộc bài, dù người có tham dục cách mấy thì đến khi có tuổi xế chiều cũng bớt dục và tuyệt dục. Lúc đó họ đã học thuộc bài ấy rồi. Dù người có tham lợi bao nhiêu rồi cũng có khi chán chê danh lợi vì cơ thể vì tuổi tác giới hạn lòng tham của họ. Rốt cuộc họ thấy rằng: mình giữ được cái gì đây. Mấy cái răng mọc sâu từ thân thể mà rốt cuộc nó

cũng phải xa lìa khỏi ta. Hỏi chúng ta giữ được cái gì. Cả tấm thân gồ ghề này cũng sắp mất. Lúc đó người có tuổi cảm thấy cô đơn. Vì còn ai nữa, cả vợ con -chồng con cũng sắp chia xa rời bỏ chúng ta, đến đây tay không thì buông xuôi tay không. Đến cũng như đi con người không tự chủ được. Lúc đó mới tự hỏi bốn mươi, năm mươi, sáu mươi, bảy mươi năm trước đây năm tôi ở đâu đến đây ? Khóc la giằng giựt, tranh đấu để làm gì, rồi nay mai bỏ xác tôi lại trở về đâu ? Đi lên hay đi xuống ?

Tùy theo mức độ thức giấc của từng người, sớm hay muộn tùy người, như đã trình bày ở trên, có người đến giờ phút lâm chung mới thuộc những bài học thuốc, rượu cùng những đam mê tại thế. Có những người còn nhỏ, nhưng họ sớm tự chế, và biết tự sửa lấy mình, biết từ bỏ những thói hư tật xấu xây dựng tinh thần tự chủ cao độ. Biết tiết chế tham, sân, si, dục... hỏi người ấy đáng khen hay cười chê họ ngu dốt... Chê người dốt chính mình dốt mà không hay!!

Thật ra trong tâm chúng ta ai cũng có những giây phút suy nghĩ tức hồi tâm tự thấy mình sai. Mình mắng chửi người khác, hiếp chế chê bai, độc đoán mà không biết mắng chửi dạy dỗ mình. Khi mình bình tĩnh hơn để suy nghĩ lúc ấy tiếng nói của lương tâm, tiếng nói của chân ngã trở dậy làm cho mình ray rức, hối tiếc những chuyện đã qua, ân hận những điều lầm lỡ và hối hận những việc mình làm, lúc ấy ai trong chúng ta cũng muốn chừa bỏ những lỗi lầm cũ để con người chúng ta dễ coi hơn, xứng đáng hơn và hãnh diện hơn, lúc ấy là chúng ta muốn sửa tức muốn tu, vì tu có nghĩa là sửa chữa trau dồi lúc ấy là lúc tiếp giáp giữa đời và đạo.

Khi người ta biết hồi tâm thấy mình sai tức là ánh sáng lóe lên chiếu rọi cho mình đi vào nẻo sáng. Khi ấy cơ đạo phát triển trong tâm, nhưng tôi vẫn kẹt, tôi muốn sửa lắm nhưng không biết sửa bằng cách nào, vì sau giây phút thức tâm thấy mình sai lắm muốn sửa, nhưng phàm tâm tức phàm ngã dấy lên xúi dục tôi cứ làm theo chuyện cũ rồi cuộc tôi thất bại không chừa sửa được thói hư tật xấu. Tôi rất giận tôi, tôi không vừa ý ngay cả tôi thì làm sao tôi vừa ý người khác được rồi cuộc tôi vẫn không hiểu tôi. Tôi là ai mà nay vui mai buồn tôi thấy mình tầm tối quá nên mới đi :

HỌC HỎI CÁC NƠI

Từ lâu tôi tự cho mình là người hiểu biết học cao hiểu rộng, lối đời giàu kinh nghiệm. Chính tinh thần tự cao tự phụ làm giới hạn bước tiến của tôi. Tôi tự hạ thấp trình độ của tôi mà không biết vì con người không chịu học hỏi làm sao tiến bộ được, về tất cả các mặt, tôi từng tự cao, tự đại là mình biết nhiều hiểu xa mà có điều thuốc vô cùng tai hại đến sức khỏe bản thân tôi và gia đình tôi mà tôi bỏ không được mặc dù bác sĩ đã cảnh giác nghiêm cấm tôi hút thuốc. Tôi biết 30% bệnh ung thư là do hút thuốc cùng những bệnh dây chuyền khác do hút thuốc, uống rượu tạo nên mà tôi không bỏ được, tôi biết khói thuốc làm ô nhiễm hơi thở của tôi, làm ô nhiễm phòng ngủ của vợ con tôi. Bác sĩ đã cảnh cáo rằng: hài nhi mà hít thở trong môi trường khói thuốc sẽ bị biến chứng nhiều bệnh lắm cả người lớn cũng bị khói thuốc gây bệnh làm giảm tuổi thọ v.v... Vậy mà tôi vẫn hút lại càng hút nhiều hơn. Tôi cũng biết được rượu là độc được giết lần tôi, vậy mà tôi vẫn cam tâm tự tử từ từ không lối thoát.

Rồi cuộc sống hàng ngày quay nhanh cuốn hút tôi, làm cho tôi quên tôi; mà tôi càng quên tôi thì tôi càng mê đắm hơn, mới thấy rõ ràng rằng từ lâu tôi nghèo nàn quá. Nghèo nàn mọi mặt thể chất lẫn tâm linh, vì *tôi cảm thấy thiếu thốn nên tôi mới lo bương chải, chớ đầy đủ rồi thì lo lắng tính toán giằng giựt nữa làm gì?* Thành ra tôi có thật nhiều tiền nhưng vẫn thấy nghèo càng đếm tiền càng nghèo nhiều hơn. Và với đà sống này suốt đời tôi phải chịu nghèo hèn eo hẹp tối tăm.

Trái lại những người ăn uống đạm bạc mà tâm hồn họ thư thái ung dung nhàn nhã không có gì làm bận lòng họ cả họ là những người giàu có vô cùng còn tôi có nhiều tiền đây mà tôi mua cái phong thái ấy không được. Rõ ràng trình độ không mua không bán.

Tôi rán dẹp cái "ta" của mình, bình tĩnh lại để nói chuyện với người ấy. Vì từ lâu tôi cho những người ấy là lạc hậu không biết hưởng thụ, nhưng bây giờ tôi mới thấy chính tôi mới là người không biết hưởng thụ. Tôi đắm mình trong những thú vui trần trụi chỉ làm suy hoại cơ thể lẫn tâm linh đạo đức chớ tôi không biết tận hưởng sự thanh nhẹ du dương cởi mở trong tâm thức cho nên cơ thể tôi bị suy nhược, tâm thức tôi bị bủa vây tứ phía. Bao lâu rồi tôi tự trói buộc tôi mà tôi nào ngờ, lại còn chê bai người khác không biết hưởng thụ là cù lần mà suy ra tôi có hơn gì ai. Thấy không xa mà cũng không cao thì ra tôi còn cù lần hơn ai hết, thôi rán sửa mình tốt hơn.

Tôi cố đè nén con người kiêu kỳ trịch thượng của tôi để tôi đi học hỏi các nơi các giới, tôi mới thấy mình dốt vô cùng, sai lầm trầm trọng mà từ lâu tôi không thấy. Tôi cứ trách người này trách người kia mà không tự trách mình, cũng sai như ai. Khi bình tĩnh tôi mới thấy mình sai chớ đâu có ai sai. Mọi bề đều có trật tự, chỉ vì trong tôi mất trật tự rồi bởi mới nhìn ra ngoại cảnh thấy sai lệch mà thôi. Con tôi đâu có sai, vợ tôi cũng không sai, chồng tôi đâu có sai, mọi người đâu có ai sai mà chính tôi sai, tôi độc tài cố che giấu lỗi mình, tôi đã làm khổ cho chính tôi và làm buồn lòng người khác nữa.

Khi tôi thấy được chỉ có mình sai chớ không có ai sai tôi sung sướng quá vì tôi dám thành thật với tôi. Việc còn lại là tôi phải tìm một phương pháp để tôi sửa những sai lầm đó hợp với trình độ của tôi. Tôi triệt để áp dụng phương pháp mà tôi tự chọn để trau sửa lập lại trong tôi thì tôi sẽ thấy hết trật tự bên ngoài tôi một cách dễ dàng.

THIÊN NGHI